

[John Haaber.]

udvalget sammen med ministeren, biskopper og andre drøfte dette spørgsmål. Vi finder, at sigtet med disse bestemmelser er forkert.

Vi finder ikke, at det er uacceptabelt, at skifteretten indsættes med beføjelser til at træffe endelig afgørelse i tilfælde, hvor der er opstået uenighed mellem de efterladte om f. eks. begravelsessted, jordfæstelse og den slags.

Bestemmelser, der giver medlemmer af andre trossamfund, anerkendte trossamfund som ikke-ankendte, kristne som ikke-kristne, tilladelse til begravelse på folkekirkens kirkegårde, kan i princippet tiltrædes, men reglerne for begraveshandlingernes forløb må, når det gælder andre trossamfund og borgerlig begravelse, finde en sådan udformning, at det ikke strider mod sømmelighed og orden.

Man bør i udvalget nærmere drøfte, om forbudet mod foretagelse af jordpåkastelse ved borgerlig begravelse bør ophæves.

Det vil være ønskeligt, om der i forbindelse med denne lovgivning kunne finde en forenkling sted af de administrative forhold i forbindelse med dødsfald og begravelser. Dog bør vi være opmærksom på forholdene vedrørende udformning af dødsattesterne. Når vi gerne vil have en forenkling af disse administrative forhold, så skal det være dels til fordel for begravelsesmyndigheden, men da også — og i særdeleshed — til fordel for de efterladte.

Det er en god ting, at den ældre lovs stilningtagen til i dag forældet problematik er udeladt. Det gælder sådant som præsters medvirken ved jordpåkastelse, hvor ligbrænding finder sted, og den slags.

I det alt væsentlige kan venstre altså tiltræde dette forslag og vil under hensyn til de fremførte bemærkninger gå ind i udvalgsarbejdet.

Poulsgaard (FP):

Fremskridtspartiet kan stort set gå ind for forslaget. Det er en forenkling, og der ligger i det hele taget mange gode ting i dette forslag. Der står bl. a. i bemærkningerne til forslaget, at den foreslåede nyordning vil medføre, at politiet og i mange tilfælde også præsterne fritages for det administrative arbejde, der nu påhviler dem i forbindelse

med begravelse og ligbrænding. Det hilser vi med tilfredshed.

Nu er kirkeministeren begyndt at grave ned og finde love frem fra 1805 og 1811 og 1874, der bliver ophævet. Man kunne måske komme med et lille hjertesuk. Hvis alle andre ministerier ville begynde at grave, så tror jeg også, der var mange love dér, der kunne ophæves.

Skal man kritisere, og det skal man vel også, så kan man sige, at der er en del bemyndigelser. I bemærkningerne til lovforslaget står der: „I øvrigt skal kirkeministeren ifølge udkastet være bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om begravelse og ligbrænding.“

Vi er altså ikke så forfærdelig meget for at give alle de bemyndigelser, men det er en biting.

I § 8 står der, at man skal efterkomme ønsker, som afdøde har fremsat „efter sit fyldte 15. år“. Her kunne man måske nok sætte et spørgsmålstegn ved aldersgrænsen. Vi har jo en myndighedsalder noget højere, men på den anden side, når en borger er 15 år, har han eller hun vel også haft mulighed for at tage stilling til spørgsmålet, så det må vi vel også hilse som et fremskridt.

Vi vil i hvert fald se meget velvilligt på dette lovforslag i udvalget.

Gunner Baunsgaard (RV):

Selv om begravelse og ligbrænding ikke er et område, hvor der kan ske de store ændringer, så sker der alligevel så store ændringer i samfundet, at der bør laves en ny lovgivning for området. Den borgerlige begravelse skal drøftes ud fra bestemmelserne om afløsning af testamentsbestemmelser om, hvem der skal foretage begravelsen, og i samme forbindelse skal vi drøfte, om der skal være forskel på kistebegravelse og urnebegravelse.

Bestemmelserne om politiets afgivelse af kontrollen med ligbrænding til krematoriebestyrelserne skal drøftes, og i forbindelse hermed vil jeg også gerne i udvalget have oplyst, hvad der forstås ved „anden sømmelig måde“ vedrørende askens anbringelse efter ligbrænding. Man kan jo sige med hensyn til kontrollen, at en aktuel sag har medvirket til, at der nok må bores lidt i, hvilke kontrolbestemmelser der skal være.